

Na lásku
se neumírá.

Jen to občas bolí.
Kurevsky.

MOTÝL

Anna Adamová

Anna Adamová

Na lásku
se neumírá.

Jen to občas bolí.
Kurevsky.

Napsala © Anna Adamová 2007
Design © Motýl design 2008
Czech edition © Nakladatelství Motýl 2008

ISBN 80-89199-67-9

Vytvoření elektronické verze Dibuk, s.r.o., 2010

PROLOG

Byly mladé, krásné a žádoucí. Vzbuzovaly obdiv, závist i žárlivost. Zdálo se, že jim muži leží u nohou, že stačí natáhnout ruku a ony budou mít vše. A přece každá z nich toužila po jediné věci. Po lásce. Té opravdové. A tak kráčely světem snažíc se odhodit minulost jako obnošené šaty, co škrtí a dusí. Minulost, která je doháněla a bránila jim žít tak, jak si vysnily.

Kráčely světem prožívaje své příběhy plné vášně, touhy a smyslnosti...

Linda se zamilovala. Nečekala, že se jí to někdy stane. Ta láska přišla jako blesk, a to se Linda vždy smála kamarádům, jež ji zasvěcovaly do svých LOVE-STORY. Haha, to se mi nemůže stát, jakápak láska na první pohled? To je přece blbost, vytahovala se ještě před měsícem, když poslouchala sladké zpovědi dívek, pochutnávajících si přitom na slaných tyčinkách a zapíjejíc to vše bublinkami. Šampaňským, samozřejmě. Barevné bublinkové pitomosti z reklam nesnášela. Bývalo jí po nich špatně. A přibíralo se z nich.

„A ze šampaňského snad ne?“ dobírala si ji Emily.

„Ze šampaňského taky,“ odfrkla Linda, „ale to piju jen když jsem u tebe!“

S Emily se seznámila před třemi lety. Linda vždy tvrdila, že v tomto státě zná každý každého a kdo ne, ten je z rodiny. S Emily sice příbuzné nebyly, ale jak se ukázalo, znaly se už velmi dlouho.

„Víš, že jsme jezdily na prázdniny do stejného města, dokonce i do stejné ulice?“ zavzpomínala Linda na silvestrovský pobyt, který je svedl dohromady. „Ty jsi byla tenkrát taková malá cácorka, kamarádila jsem se s tvou starší sestrou.“

Emily se překvapeně rozesmála. Je to možné? Tahle rusovlasá kráska je to pihovaté děvče od sousedů, které její sestra tak zbožňovala? Od toho setkání na horách se staly nerozlučnými kamarádkami. Tříletý věkový rozdíl, který v dětství činil problém, se v dospělosti jevil jako zhora bezvýznamný. Linda se pro Emily stala nečekaným propojením mezi ní a dětstvím. Neuběhlo dne, aby si nezavolaly, nesetkaly se

nebo si neposlaly aspoň jednu esemesku. Na začátku je spájelo dětství, nyní je pojila podobná dospělost. Jakkoli se od sebe lišily povahou, zájmy i majetkovými poměry, obě měly cosi společného. Obrovskou touhu po lásce a pár zpackaných vztahů za sebou. Lindin třípokoják, v němž bydlela od malička s matkou, se vskutku nedal srovnat s vilou, v níž se narodila Emily, dokonce ani s jejím novým dvoupokojovým pohodlným bytem s velikou terasou, který Emily dostala od nehorázně bohatého tatíka. Když však obě seděly u Emily v obývací, s vlasy spletenými do copů a s kouskem horké pizzy v rukou, vypadaly jako sestry.

A teď se Linda zamilovala. Toužila po tom muži, i když o něm nic nevěděla a viděla ho jen jednou v životě. V jeho hlase, pohledu, doteku rukou, jímž se loučil, bylo něco natolik elektrizujícího, že jí to až bralo dech. Když jí ještě téhož dne zavolal, byla naprosto jasná. Povídali si spolu dlouho do noci, ani jeden nechtěl telefonát ukončit. Ráno pak přišla do práce nevyspaná, ale šťastná a najednou se přistihla při tom, že se usmívá na kolemjdoucí, zapomíná vystoupit z trolejbusu, obkresluje dráhu dešťových kapek na skle a v duchu si stále s někým povídá.

„Okamžitě mi řekni, co se děje,“ naléhala Emily v telefonu.

Ale nic, chtěla namítnout Linda, která neměla ráda babské rozebírání vztahů, jenže nakonec to z ní přece jen vyletělo. Nepoznávala se. V hlase měla vroucí nadšení.

„Hmmm... a kde jste se seznámili?“ zeptala se Emily.

„Oslovil mě na poslední aukci. Zašli jsme na kafe... a... potom jsme si zavolali,“ usmívala se Linda do sluchátka.

„Hmmm...“ zahuhlala Emily znovu.

Linda měla sto chutí jí říct, aby si vzala sirup proti kašli, a nebo ať přestane s tím svým hmmm, ale potom se zastyděla. Měla Emily ráda. A navíc, byla přece tak šťastná. Najednou chtěla být lepší a krásnější. Kvůli němu...

Borek si s překvapením uvědomil, že začíná být tou ženou posedlý. Ne, není zamilovaný, na takové věci on nebyl, dostala se mu však pod kůži tak, jako dosud žádná jiná. To se mu nestalo už dávno. Poté, co ji odvezl domů z té malinké útulné kavárny, byl jako na jehlách. V uších mu neustále zněl její tlumený hlas a před očima měl její prsa, která si několikrát v průběhu rozhovoru opřela o stůl. Viděl její jemňoučký elegantní stříbrný přívěsek na jejím krku. Po celou dobu na něj fascinovaně zíral, místy i přes optiku koňaku, jenž ho barvil dozlatova. Stejně tak fascinovaně hleděl i na její pokožku. Panebože! Tak moc ji chtěl! Nedokázal přijít na to, čím ho tak přitahovala. Byl to ten dívčí, téměř plachý úsměv, anebo tmavé oči s koutky trochu stočenými dolů? Dodávaly jí zvláštní smutný výraz. Takový měla Nina. Zahnal nevhodnou nostalgii. Nina byla nevinné děvče a tohle je žena a Borek o ženách věděl své. Stalo se mu to poprvé, ale ještě téhož večera jí zavolał. Sotva se ozvala, pocítil erekci. Co to bylo v jejím hlase, že ho tak vzrušoval? Telefonoval s ní a nepřetržitě si představoval, jak jí to dělá. Pronásledovaly ho její dlouhé lesklé měděné vlasy, oči dítěte a hříšně svůdné tělo. Párkrát se HO dotknul rukou, ale potom tu myšlenku zavrhl. Proč by se měl cpát hotdogem, může-li mít za pár hodin biftek? Když ho šéf poslal příštího dne na služební cestu, skoro mu jednu vrazil, protože to znamenalo zkřížení jeho plánů a on chtěl Lindu někam vzít a chtěl se s ní pomilovat. Po pár minutách se uklidnil, nic se neděje, hezky si ji předpřipraví. K čemu jsou mobily? Ta hra ho začala bavit. Volal jí každý den a nakonec si domluvili rande. V určený den učinil poslušnost kroků prověřenou časem. Telefonicky se ujistil, jestli je dostatečně nadšená a jestli by jí utrhlo srdce, kdyby rande zrušil. Naznačil jí, že se mu může vyskytnout nepředvídaný pracovní problém, ale že se včas ozve. Ozvat se včas bylo totiž součástí úspěchu, jelikož podle jeho zkušeností, každá je

úplně hotová, když jí zavolá malou chvíli před domluveným termínem a oznámí, že přece jen bude mít volno, a jestli ona nic jiného nemá, mohou svůj plán uskutečnit. Samozřejmě, nepřicházelo v úvahu, že by slečna něco měla, když se ozval ON... To se ještě nestalo! Strávil dostatečně dlouhou chvíli hygienickou přípravou; celé tělo si vydrhnul horkou vodou a použil vodu po holení i deodorant stejné značky. Nic neponechával náhodě. Oblékl si prvotřídní oblek, který jinak vypadal celkem všedně, a postaral se, aby měl v peněžence dostatečně velkou hotovost. Do boční kapsy u saka si vložil balíček prezervativů. Nenáviděl tenhle přežitek nešikovných paniců, ale některé pipinky to tak chtěly a než se pohádat a zkazit celou investici, raději se podřídí. Že by jej nějaká odmítla, o tom vůbec neuvažoval. Předem měl zjištěno, jak dlouho trvá cesta autem.

Před domem stál přesně v určenou hodinu. Linda vyšla ven navoněná stejně pečlivě jako on a předpečená jako instantní koláč ze supermarketu. Mejkap měla perfektní, což znamenalo, že věc se ubírá tím správným směrem. Základní body přípravy pro schůzku byly splněny. Cítil se silný, ale při pohledu na ty její šikmé oči i trochu jinak...

Emily se probudila pozdě odpoledne s bolestmi hlavy. Uáááá, zívla si, když jí sluneční světlo pročíslo zřenice jako žiletka. Myslím, že bych měla přestat pít, pomyslela si, když se s námahou došourala do koupelny. Ze zrcadla se na ni šklebila bledá tvář. A to má dnes jít na rodinnou večeři. To zase bude řečí! Matka se bude dotíravě dožadovat přesných, ale úplně přesných informací o tom, jak tráví svůj volný čas a s kým se schází a otec si ji zavolá bokem a bude jí vážně otcovsky domlouvat, že je nejvyšší čas najít si někoho seriózního. Chudáci, kdyby jen tušili... usmála se Emily při představě, jak by rodiče vyváděli, kdyby se dozvěděli, že ztrácí zájem o muže. Doufám, že nejsi lesba, vykřikla by

pobouřeně matka a osopila by se na otce, aby jí domluvil. Ne, nejsem lesba, pomyslela si Emily, ale po posledním zážitku s Ronem, nemohla na chlapa ani jen pomyslet. Té noci se mu přiznala, že se jí orál hnusí. Tvářil se chápavě a tvrdil, že je to v pořádku, že budou dělat jen to, co je krásné pro oba. Milovali se celou noc a ona se najednou ráno probrala ze spánku na to, jak se jí HO snaží nacpat do pusy... Brrr, chtělo se jí zvracet jen při samotném pomyslení na... Volal jí od té chvíle snad tisíckrát, ale pokaždé zavěsila. Neměla s ním už o čem mluvit, i když nebyla žádná puritánka, ale byla to její jediná výhrada a on ji měl respektovat, jednoduše orál nemusela. Nedělala to dosud s žádným mužem. Přemýšlela, proč tomu tak je a v mysli se jí vždy vybavil jen ten první zážitek, kdy se jí nekontrolovatelně zvedl žaludek a ona musela odběhnout na záchod. A přitom toho kluka tenkrát fakt milovala. Rozešli se kvůli něčemu úplně jinému, ne kvůli sexu. Dosud byli kamarádi a ona pro něj zůstala jeho světlovlasou láskou.

Emily se osprchovala a hodila na sebe texasky a tričko. Už slyšela svou maloměšťáckou matinku, jak se do ní naveze svou dotěrnou otázkou: „To nemáš nic slušnějšího?“ zatímco ona se tím bude jen bavit. Bledost zakryla výraznějším mejkapem, na unavené oči nasadila tmavé brýle a vyrazila k rodičům. Možná se dnes odhodlá a oznámí jim, že chce změnit zaměstnání. Byla u té firmy sice jen pár měsíců, ale cítila se tam naprosto nedoceněna. Na to, abych oprašovala staré úkoly, jsem příliš mladá a příliš ambiciózní, říkala si. Chtěla svůj vlastní projekt. Věděla, že matka začne křičet, že má „velké oči“, což byla matčina klasická výchovná věta: „Samozřejmě, naše slečna je opět nespokojená! Už zase má velké oči!“ Matka automaticky užívala rodičovský plurál, i když Emily věděla, že otec s matčinými výroky mnohokrát nesouhlasí. Jakmile matka začne rýpat, okamžitě jí vytkne, jak nesnáší její hlas, těžký sladký parfém,

dlouhé, na červeno nalakované nehty, a její svíčkovou na smetaně. Emily se při té myšlence usmála a nastartovala motor své červené Corsy...

Linda běhala po pokoji bosá.

„Ty někam jdeš?“ zeptala se jí překvapeně matka, když stála ve dveřích. Linda milovala tu zbytečnou otázku. Chtělo se jí říct, ne mami, chystám se do postele a vybírám si k tomu šaty, ale potom se zarazila a slušně přikývla.

„S kým?“ vyzvíдалa matka.

„S někým,“ odpověděla úsporně Linda, přistoupila k matce a objala ji.

„Mami, nevyptávej se, já ti to potom řeknu.“

Věděla, že jí nebude muset říkat nic, protože než se vrátí, matce se jejich rozhovor vytratí z hlavy. Vždycky se zajímala jen o sebe, o své problémy, osamělost, o svůj zdravotní stav a kdykoli Linda spustila o čemkoli, matka ji přerušila a začala vzpomínat na dobu, kdy byla ještě mladá a kdy byl s nimi Lindin otec. Lindě se občas chtělo zařvat: „Prober se, mami, bylo to před dvaceti lety, nic z toho se už nikdy nevrátí!“ Ale nakonec si jen kousla do jazyku, protože věděla, že kdyby řekla byť jediné slovo, následoval by srdcelomný nářek o jejím nevděku a zároveň plný kýbl hněvu, který by vylila na otce. Matka se však překvapivě usmála.

„Tak dobře. Ale nebuď dlouho, víš, že svět je dnes zlý...“

Ach, Bože, mluví se mnou jako s malým děckem, jakoby se jí kdysi před dvaceti lety zastavil čas. Bylo to těmi léky, anebo to způsobilo trauma z odchodu jejího muže? Matka žila v tom svém bolestném osamělém světě neschopná a zranitelná jako měkkýš bez ulity.

„Neboj, mami,“ odpověděla klidně Linda. Potom si vzpomněla. „Vzala sis léky?“

Matka přikývla. Linda mrkla na hodinky, zůstávalo jí deset minut. Byl milý, že to rande nakonec neodvolal. Už-už to

vypadalo, že je zruší, ale nakonec se ozval. Tentokrát měl hlas mnohem hlubší, než jak si jej pamatovala a kromě toho zvláštního hlubokého tónu v něm bylo i cosi navíc. Zvláštní něha. A ještě zájem. Bylo to pro ni něco natolik nového, že jí to vhánělo slzy do očí. Matka se o ni nezajímala celé roky a najednou je tu cizí člověk a ona má pocit, že jej těší každá její myšlenka, každý její pocit. Linda se přistihla při tom, jak si začíná představovat jeho ruce na svém těle a ta představa jí vyrážela dech. Poslední tah leskem po rtech, dvě kapky jemného parfému, pohled do zrcadla, uhlazení měděných vlasů a mohla vyrazit. Dvě poschodí přímo slétla. Dole se srazila s Davidem.

„Nazdárek, Líno, chtěl jsem si jen pokecat.“

Linda neměla ráda neohlášené návštěvy. Kromě Davida. Bylo jí líto, že musí jít, Dave byl kámoš. Asi jí chtěl říct něco důležitého, ale ona opravdu nemohla.

„Někdy příště, zlato, jdu za lepším,“ usmála se koketně.

A vtom ho spatřila. Stál opřený o auto a kouřil. Vypadá dobře, pomyslela si Linda, kruci, vypadá fakt dobře...

Vypadá teda, kurva dobře, pomyslel si Borek a rychle típl cigaretu. Vlastně kouření ani moc neměl rád, ale byla to první zkouška vhodných vlastností kandidátky. Pokud byla dáma nekuřačka a nedala najevo, že se jí to nelíbí, byla na správné cestě stát se JEHO HODNÝM DĚVČÁTKEM. Linda ani nemukla. Usmála se a nastoupila do auta, přičemž se jí z minisukně vynořila dvě krásná dlouhá stehna. Borek ani nemrkl a nastartoval. Teda mrkl, ale tak, aby jej z toho nemohl nikdo podezřívát. Po několika minutách zaparkoval před honosnou restaurací, kde již předem rezervoval místo pro dvě osoby, bokem od pohledů ostatních. Začali šampaňským. Lindu chuť drahé značky okouzila a bylo to na ní vidět. Večeřeli dlouho a Borek bedlivě sledoval, jestli Linda vůbec něco sní nebo si bude hrát na slušné děvče svého věku

a postavy. Nezklamala jej. Dala si jen lehký salát, trochu ho pohonila po talíři a potom ho nechala odnést. Ty rozkošné dolíčky ve tváři měla i před týdnem? Jak to, že si jich dosud nevšiml? Možná to bylo tím koňakem, co si dali na závěr. Mezitím, co si Linda odskočila na Dámy upravit si mejkap, zaplatil.

„Zlato, pil jsem. Nemůžu tě odvézt domů, chápeš?“ oznámil jí, když vyšli před restauraci. „Ale zavolám kámošovi, ten tě odveze,“ dodal rychle a zlehka ji políbil na nos. Linda pocítila zvláštní zklamání. A co sis myslela, ty naivko? Vždyť ho vlastně ani neznáš. Představovala sis vášnivé polibky v autě nebo parku? On je přece jiný, tak nebuď hloupá. Konečně někdo oceňuje tebe a ne tvé dokonalé tělo. Když se ve svých úvahách dostala až sem, tiše přikývla.

„Copak, co se stalo? Jsi smutná?“ Proboha, to děvče má slzy na krajíčku, přehnal něco? No jasně, přehnal. Nezaslouží si tenhle napůl výsměšný tón, pomyslel si Borek, sám překvapen svým chováním.

„Ne, nejsem. Půjdu domů. Děkuji za hezký večer.“

„Nějak se Standovi nemůžu dovolat. Pojď, projdeme se chvíli,“ navrhnul.

Lindě téměř poskočilo srdce v hrudi. Tak přece! Prošli malým parčíkem mezi domy a zastavili se u jednoho z mnoha topolů. Tam ji poprvé objal. Neměla tušení, jestli něco podobného očekává i on od ní, anebo se má raději chovat zdrženlivě. Objala ho jednou rukou. Po chvíli řekl: „Nebudeme tu takhle stát venku jako malé děti. Tam bydlím,“ ukázal na nejbližší dům. Sám se svého náhlého rozhodnutí zalekl, protože do svého bytu si zásadně návštěvy nevodil. Byl to jeho chrám, jeho tajemství. Ale tohle bylo jiné. Něco bylo skutečně jinak. Linda se pevně chytila jeho kabátu, aby se vůbec udržela na nohou...

Emily zůstala překvapeně stát na prahu dveří. Místnost byla plná lidí. Sakra, úplně zapomněla, že dnes se oslavují kulaté narozeniny matčina bratra.

„To jsem si mohla myslet, že přijdeš takhle zřízená,“ zasyčela matka a popadla ji za ruku. „Pojď se okamžitě převléct, než si tě všimnou ostatní,“ táhla ji do šatníku.

„Nech mě, nepřevleču se,“ vzbouřila se Emily. „Vždyť nejsem malé děcko!“

„Ale chováš se tak,“ zamračila se matka. „Jsem zvědavá, co řekne otec...“

Co řekne otec, co řekne otec! Emily měla pocit, že ji vztekem raní mrtvice. Záleží na tom, co řekne její otec? Tak se přece straší malé děti! Mimochodem, otec neřekne nic. Neřekl nic ani když se její sestra Katy sbalila a odstěhovala do podnájmu i se svým přítelem.

„Nezůstanu tu,“ křičela v ten památný večer Katy. „Už se mi nechce hrát to vaše věčné divadlo na šťastnou rodinku! Hnusí se mi ta vaše přetvářka, hnusí se mi ty vaše nejdražší kytice na hrobě babičky, když vím, že na ni matka kašlala! Hnusí se mi její pláč, když o ní mluví! Hnusí se mi všechny ty maloměstské večírky a naše zimní zahrada, kterou má matka raději než vlastní děti!“

„Takhle o mámě nemluv! Máma je laskavá, stará se o vás, máte všechno...“ zasáhl otec. Katy se trpce zasmála.

„Laskavá? Proboha, tati, ty to nevidíš? Všechno je to jen pozlátko, všechny ty její dárky, narozeninové oslavy, předstíraný zájem. Řekni, kdy tě naposledy objala?“

Otci zaškubalo v tváři, jako by mu dcera vlepila facku.

Katy se odstěhovala ještě téhož večera. Do dvou tašek naházela své oblečení, navrch přiložila plyšovou opici, s níž odmalička spávala, objala sestru, na krk jí zavěsila medailón pro štěstí a odešla. Emily proseděla celou noc na posteli ochromená smutkem a hádkou rodičů, kteří si střídavě vyčítali, kdo z nich zavinil dceřinu vzpouru. Emily se té noci

cítila huř, než když jí zemřela babička. Marně si říkala, že to není navždy, pro ni to navždy bylo. Odjakživa spávala v jednom pokoji se sestrou a teď jí pohled na prázdný pokoj připadal stejně absurdní jako představa, že by někdy měla bratra. Milovala Katy, spoléhala na ni, utíkala se k ní se svými dětskými smutky a bolístkami. Najednou byla sestra pryč a ona se s tím musela naučit žít...

V osmnácti se vzbouřila i ona. Matka zuřila. Otec neřekl ani slovo, zato však Emily sehnal krásný dvoupokojový byt. Nechtěl, aby dopadla jako Katy. Rok předtím se stal manažerem velkého podniku a vydělával obrovské prachy. Maloměstská máti tehdy zářila štěstím. Dala si dokonce udělat lifting ksichtu, aby mohla reprezentovat. To, že její starší dítě se potlouká někde v Irsku, kam mezitím Katy odjela, a mladší se chystá odstěhovat z domu, ji netrápilo. Však ony se vrátí, říkávala povýšeně známým. Ani jedna z nich se nikdy nevrátila.

Emily z myšlenek vytrhl strýcův šišlavý hlas.

„Tááák, tady je moje pšincezna,“ naklonil se k Emily a políbil ji na líčka. Emily se otřásla odporem, nesnášela mámina bratra. Odpuzovaly ji jeho afektované pohyby, sladká vůně hašlerek, které věčně cucal a jeho měkké pěstěné ruce. Byl učitelem hry na klavír a obě děvčata k němu kdysi chodila na hodiny. Říkalo se o něm, že je na chlapce.

To zase bude večer, pomyslela si Emily podrážděně, když přelétla zrakem po celé své rodině. Závídím Lindě, že si to někde užívá. Musím jí zavolat, až to tady skončí...

Borek krácel tři schody před Lindou. Chvěla se po celém těle. Proč je tady? Proč nejde domů? Anebo raději půjde? Co ji k tomu muži tak přitahovalo? Je to snad ten klid, jenž na ni sálá z jeho čokoládových očí? Nebo snad jeho měkké ruce, z nichž jí naskakovala husí kůže? Jednoznačně jí s ním bylo dobře. A hlavně se jí nechtělo jít domů k matce. I když... asi

by měla jít. Ale jedna sklenka a pár slov navíc ještě nikoho nezabily, že ano? Dobrá, chvíli si povykládáme a jdu domů. Rozhodnutí bylo pevné.

Borek jí elegantně pomohl dostat se ze saka a než se usadila, položil na stůl dvě sklenice a nalil. Linda s úžasem sledovala moderní a nevtrhavé zařízení bytu. Nebyl veliký, ale vkus musela ocenit. Meruňkově-tmavomodrá kombinace, matné s lesklým, skleněné a chromové doplňky, kožená sedačka pastelově žluté barvy, nádherné parkety, nádherné osvětlení podtrhující každý detail, na nějž chtěl autor upozornit. V této chvíli bylo osvětlení jemně ztlumeno. Svítily jen lampičky pod originály obrazů. Pro ni kupodivu neznámí autoři, i když dělala do umění, ale obrazy byly fakt krásné. Pokud měl Borek na tomhle interiéru svůj podíl, tak je opravdu frajer. Přisedl si k ní na sedačku a chytil ji za ruku.

„Máš ji úplně studenou!“ Bože, jeho hlas zněl zase tak nádherně hluboce a jeho blízkost voněla jakousi záhadnou kořenitou vůní. Dívali se na sebe nekonečně dlouze. Linda začala mít naléhavý pocit, že pokud ihned neodejde, vrhne se mu do náručí jako malá a ztratí vše. Sebe i jeho. Srdce jí pulzovalo až ve spáncích a co chvíli se jí zdálo, že jí po krku budou stékat pramínky potu. A v tu chvíli se ozvaly tóny hudby. Tóny té nejsladší hudby, jakou v životě slyšela. Protože ji vrátily do reality. Mobil.

„Promiň,“ vyběhla na chodbu pro kabelku. „Volá matka.“

„Lindo, vš kolik je hodin?“

Měla pocit, že špatně slyší. Tlukot srdce se ještě zdvojnásobil, pokud to vůbec bylo možné.

„Je mi moc špatně, Lindo, mám znovu tu bolest za hrudní kostí, už jsem si dala kapky, ale nic nezabírá! Zavolám si sanitku.“

Borek na ni pohlédl s otázkou v očích. Váhala s odpovědí. Strašně ráda by s ním zůstala, ale bála se prudkého přívalu svých citů, které ji v jeho přítomnosti zaskakovaly.

Nenáviděla matku za to, že jí nechtě zase kazí něco pěkného, ale zároveň si uvědomovala, že nedokáže posoudit, zda to, co považuje za projevy přehnané mateřské péče, skutečně není srdeční záchvat.

„Musím jít,“ řekla smutně. „Mámě je špatně.“

„Ale no tak, přece bys nebyla smutná, máme na všechno dost času. To je v pohodě. A co je mamince?“

Z jeho hlasu však vycítila, že to tak úplně v pohodě není, i když se choval jako dokonalý džentlmen skrývajícím zklamání, jež vycítila z jeho změněných pohybů. Krása zmizela. Kamarád taxikář tentokrát zvedl telefon a Borek mu vysloveně přikázal, že od téhle dámy nesmí vzít ani korunu.

„Uvidíme se jindy, jestli chceš,“ usmál se na ni a něžně ji políbil. Tak proč se jí zdálo, že na dně očí má zvláštní chlad uraženého muže, kterému někdo nevyhověl? Ne, ne, to je hloupost. Dotek jeho rtů a jeho vůni cítila ještě dlouho poté, co vyslechla řeči zázračně uzdravené matky o dění v domě a jeho okolí...

„No, tak co? Povídej!“ ozval se v telefonu Emiliin hlas. „Slíbila jsi, že mi zavoláš a už je to deset dní a ty nic. Tvé esemesky jsou tak sporé, že jsi mi je klidně mohla poslat prázdné. To musí být fakt něco velkého...“

Linda chvíli mlčela. Nikdy předtím to nezažila. Byla té lásky úplně plná. Nedokázala se na nic soustředit, nepretržitě kontrolovala malý displej mobilu, otevírala svou mailovou schránku. Chtěla Emily říct vše a zároveň nenacházela slov.

„Kdo je to?“ zeptala se matka Lindy.

Linda přikryla sluchátko dlaní. „To je Emily, mami,“ odpověděla poslušně.

„Nemůžeš mluvit?“ vytušila Emily.

„Ale ne,“ ujišťovala Linda kamarádku, když matka tiše přivřela dveře. Mlčela proto, že nevěděla, co má Emily říct. Nevyznala se sama v sobě. Když se jí Borek na té sedačce

dotknul, pocítila takovou touhu, až se jí před očima zajiskřilo. Při představě, co by se asi bylo odehrálo, kdyby matka nezavolala, jí přeběhl mráz po zádech. Byl to ten koňak, anebo jeho hlas, že ztrácela rozum? Anebo představa, co všechno by s ní ten muž dokázal? Toužila po vášni a šílenství, toužila po slzách i smíchu, to vše pro ni znamenala láska. Chtěla dobývat a být dobývaná. Chtěla dávat a dostávat. Věděla, že se mužům líbí, otáčeli se za ní na ulici, oslovovali ji v dopravních prostředcích. Dosud chodila vážně jen se čtyřmi, občas nechápala, jak se jí to podařilo při matčiných záchvatech. Ani jeden z těch mužů však nedokázal „dát“ a Linda toužila po reciprocitě. Ne dokonalé, ale alespoň částečné. Vždycky milovala na doraz a chtěla, aby ji milovali stejným způsobem. Možná bylo skutečně dobré, že zazvonil ten mobil, i když měla pocit, že to Borka naštválo. Ne, ne, to se jí jen zdálo. Ten záblesk chladu v jeho očích... Proč by se měl zlobit? Vždyť ona za to nemohla.

„Halóóó? Jsi tam ještě?“ zeptala se překvapeně Emily.

„A-ano, jsem,“ zastyděla se Linda. A potom se rozhodla.

„Přijdu k tobě, jo? Musím na chvilku vypadnout.“

Emily nadšeně souhlasila.

„Mami, jdu ven,“ objevila se Linda v matčině pokoji.

„Dobře, běž, pustím si televizi,“ řekla matka odevzdaně. Lindě se chtělo křičet. Proč se vždycky tváříš tak, jako bych mohla za tvou samotu? Já přece nemůžu za to, že otec zdrhl a nechal nás tu. Nemůžu za to, že jsi od té chvíle přestala žít, nedokážu změnit tvůj život, pokud jej nezměníš ty! Řekla to doopravdy nebo si to jen myslela? Matka zapnula televizi a upřela na obrazovku prázdný pohled.

Setkaly se v malé kavárně na rohu ulice, kde Emily bydlela. Vždy tam bylo příjemně a hlavně klid. Ten obě potřebovaly jako sůl. Žádné pozorné oči rodičů, ani jiných milujících bytostí, které to s nimi myslí dobře. Emily vtipně popisovala poslední rodinné posezení a Linda se přistihla, že její slova

vnímá jen útržkovitě. Myslela na Borka. Minutu za minutou si promítala těch několik setkání s ním. Vzpomněla si, jak objevili tu hříšně drahou stoletou vázu ve starožitnictví a jak ji na druhý den pro ni koupil, z čehož byla v šoku už jen proto, že si její váhání, jež v překladu znamenalo koupit a hladovět, anebo na ni v dobrém vzpomínat a zaplatit nájemné, všimnul, a dal si tu námahu, aby se tam vrátil. Vzpomněla si na jejich výlet na zříceninu starého hradu, kde najednou z nějaké neviditelné kapsy vylovil ten nejvoňavější jablečný štrúdl, jaký kdy v životě jedla. Vzpomněla si na hodiny společného mlčení, které pro ni byly naprosto novým zážitkem. Jen BÝT spolu... nic víc... Vzpomínky ji dojímaly tak, že se jí chtělo plakat. Emily byla již chvíli zticha a překvapeně ji pozorovala.

„Tak řekneš mi už konečně, co je ten tvůj nový objev zač?“ zeptala se dotčeně.

„Ten muž, Emi... je to všechno tak neuvěřitelné, až mě to nutí vrhnout se mu do náručí a jednoduše s ním dělat všechno...“ vyhrklo z Lindy posmělené alkoholem.

„A jaký je v posteli?“ ušklíbla se Emily.

Linda se zarazila. Celou dobu, co byla s Borkem, nemyslela na nic jiného, než se s ním milovat. Když to teď Emily vyslovila nahlas, najednou se jí zdálo, že proměnila celý její vztah s ním jen na sex. Ale ona přece cítila něco úplně jiného. Jak jí to má vysvětlit?

A potom se její pohled setkal s pohledem jiného páru očí. Pupkatý soudek v luxusním obleku, jehož nezalíval pot při každém nádechu jen díky bezvadně fungující klimatizaci. Snažila se udržet nit rozhovoru, ale ten uslintaný pohled ji vysloveně rozptyloval. Nedokázala se soustředit když ji někdo vyslékal pohledem a ani se to nepokoušel skrýt. Ukázala břichatce Emily a ta ihned přistoupila na její hru. Začaly se demonstrativně smát každé hlouposti a staroch třesl oči stále víc. Nebyl vlastně starý, ale jednoduše tak

pracovně říkaly podobným slintavcům s těžkými poruchami erekce vedle nabobtnalé stárnoucí ženušky. Ve chvíli, kdy se již zdálo, že najde odvahu obě gazelky oslovit, rychle zaplatily a odešly. Možná to tak bylo i lepší, stejně neví, co by Emily vlastně řekla, pomyslela si v duchu Linda. Sama v tom všem měla zmatek. Může se ve svém věku tak bláznivě zamilovat? Po pár telefonátech a několika setkáních?

Doma se usadila pohodlně do křesla a vychutnávala lehkou malátnost. Borek k ní přistoupil a velmi pomalu jí hladil vlasy a krk, líbal ji na ústa, čelo, víčka, rozepnul jí šaty a pomalu jí tváří laskal ramena. Ona mu vpletla prsty do vlasů a při každém jeho doteku upadala hlouběji do spánku... Náhle se pozvracel. Někdo se pozvracel, zaslechla to celkem zřetelně. Sice jaksi zdálky, jakoby zpoza dveří, ale... to zná. Vyskočila z křesla a běžela na záchod. Borek byl okamžitě pryč...

„Mami, kolik jsi těch léků zase snědla?“ křičela na ni, zatímco rukou lovila v kabelce mobil.

„Pohotovost?“

Emily nechápala, jak se jí to mohlo stát. Čekala instalatéra, ta prokletá sprcha se porouchala necelý měsíc potom, co ji koupila, takže když zazvonil zvonek, ani se pořádně nepodívala do kukátka a prudce otevřela dveře. Stál tam Rony.

„Co tady chceš?“ vyhrklo z Emily překvapeně.

„Potřebuju s tebou mluvit. Budeme stát na chodbě?“

Emily se vzpamatovala. „Tak dobře, pojď dál,“ ustoupila ze dveří.

Rony zůstal stát uprostřed pokoje.

„Mám ti něco nalít?“ zeptala se.

„Pokud si dáš se mnou,“ pousmál se.

Jen si nemysli, že mě opiješ, ušklíbla se v duchu Emily a nalila do dvou skleniček vodku. Čistou. Vodku ji naučil pít on. Zdálo se, že ho výběr drinku dojal, oči se mu leskly

a zorničky měl veliké jako talíře. Ťukli si a on ji najednou položil ruku kolem pasu a naklonil se k ní. Emily pocítila jeho těžký alkoholový dech. Panebože! On už pil...

„Pust’“, odtlačila jej Emily, „chtěl sis jen promluvit.“

„Co se to s tebou děje, vždycky jsi TO měla ráda...“

To? Jaké TO? Chtělo se jí zakřičet. Tebe jsem měla ráda! Líbila se jí jeho vysoká postava a obdivný pohled, nepotřebovala se mu svěřovat se svým životem. Po měsíci se poprvé milovali a bylo to fajn. Jednoduše jen fajn, nic víc. Rony byl milý, ale takový jaksi nezapamatovatelný. Přesto jí vyhovoval. Nikdy si nemyslela, že...

„Tak cos chtěl?“ pobízela ho netrpělivě.

„Tebe,“ zašeptal chraptivě Rony.

„Smůla, já už tebe ne,“ zasmála se Emily upřímně.

„Nemůžeš to přece ukončit kvůli takové blbosti,“ řekl téměř pokorně.

„Kvůli blbosti? Nepřála jsem si to!“

„To je fakt zvláštní, žádná jiná si doted' nestěžovala,“ ušklíbl se Rony. „Uvidíš, lásko, i ty si zvykneš...“

Emily se otřásla odporem. Bylo to tím alkoholem? Nikdy s ní takhle nemluvil.

„Ne, nezvyknu si. A jestli tohle měl být ten rozhovor, pak támhle jsou dveře.“ Začala litovat, že ho pustila dovnitř.

„Ale no tak, kotě, podívej, mám pro tebe něco, co se neodmítá.“ Rony ji násilím přitlačil ruku na svůj horký rozkrok.

„Ty prase, okamžitě mě pust’...“ bránila se Emily.

„Ale, děvenko, vím, že to chceš. Znáš tě,“ supěl a tvář měl bordovou. Rukama jí zalovil pod tričkem a stisknul.

„Au,“ vykřikla Emily. Rony se na ni tlačil stále víc. Do úst ji cpal jazyk a pokoušel se rozepnout zip na jejích džínách. Emily se začala zmocňovat panika a snažila se odtrhnout jeho ruce. Rony funěl námahou. Zip povolil a Emily pocítila jeho ruku v kalhotkách. Bránila se stále zuřivěji, ale Rony se nevzdával a zatahal ji za vlasy. Ne, tohle nemůže být skutečné,

zaplakalo v ní něco. Chtěla prosit, ale hrdlo měla stáhnuté. Zvedla koleno a... kopl. Rony se zkroutil bolestí.

„Ty hnusná mrcho! Ty odporná frigidní děvko!“

„A teď vypadni, než někoho zavolám,“ skočila Emily ke dveřím a otevřela je dokořán. Rony se vypotácel ven. Na chodbě potkal instalatéra.

„Ha-ha, dělnická třída přichází zachránit princeznu,“ zařičel. „Výborný vkus, užijte si to...“

Pár hodin nato jí zavolal. Byl úplně namol. Prosil...

Linda nedokázala otevřít oči.

Děvče, vzchop se, musíš mu alespoň dát najevo, že žiješ, jinak snad zavolá sanitku. Nešlo to. Dozvuky orgasmu umocňované lehkými doteky Borkových rukou v jejích vlasech byly příliš silné. Nemohla se jen tak vrátit a usmát se, jakoby nic. Už-už se nadechla připravena bojovat s novým přílivem vášně, ale vlna pocitů ji smetla zpět jako malou loďku na rozbouřeném moři. Bojovala však statečně. Nakonec se to podařilo.

„To vždycky tak křičíš? Tebe je zapotřebí umilovat k smrti, jen sousedé by se asi odstěhovali o tři zastávky dál...“ Políbil ji na čelo a odkráčel směrem ke koupelně. Linda otevřela ještě stále zvlhlé oči a pokoušela se vzpomenout, co z toho, co se tu odehrálo, byla pravda a co sen. Sex znala od sedmnácti, tohle však bylo něco, co jí bralo vítr z plachet. Byl neuvěřitelně zkušený, znal její tělo lépe než ona sama a přece při milování s ním měla pocit, že mu nejde jen o sex. Šeptal jí slova, která ji nikdo předtím neřikal a každým dotekem, každým výdechem, ji poutal k sobě tak, že si přála jediné, aby nikdy neskončil. Chtěla mu dát vše a to se jí ještě nikdy předtím nestalo.

Schoulila se do klubíčka a zdálky vnímala šumění sprchy. Snažila se nemyslet na nic. Pustit z hlavy vtíravou myšlenku na matku, která se nejvíce na světě bála poznání, že by